

Возз'єднання двох Кореї

КУПИТИ

У п'єсі Жоеля Поммера «Возз'єднання двох Корей» немає класичних структурних частин: вступу, кульмінації, розв'язки. Кожна сцена - окрема оповідь, радше окрема світлина з потоку життя, підсвічена автором і перекладена мовою театру. Часом у сценах бере участь більша кількість персонажів - але всюди головною темою є розуміння любові: від буфонадного до піднесеного. Автор не робить висновків, не моралізує, він пропонує нам «вихоплені» з соціального чи внутрішнього життя нариси, а далі це вже наша справа - відчувати, проаналізувати, замислитися.

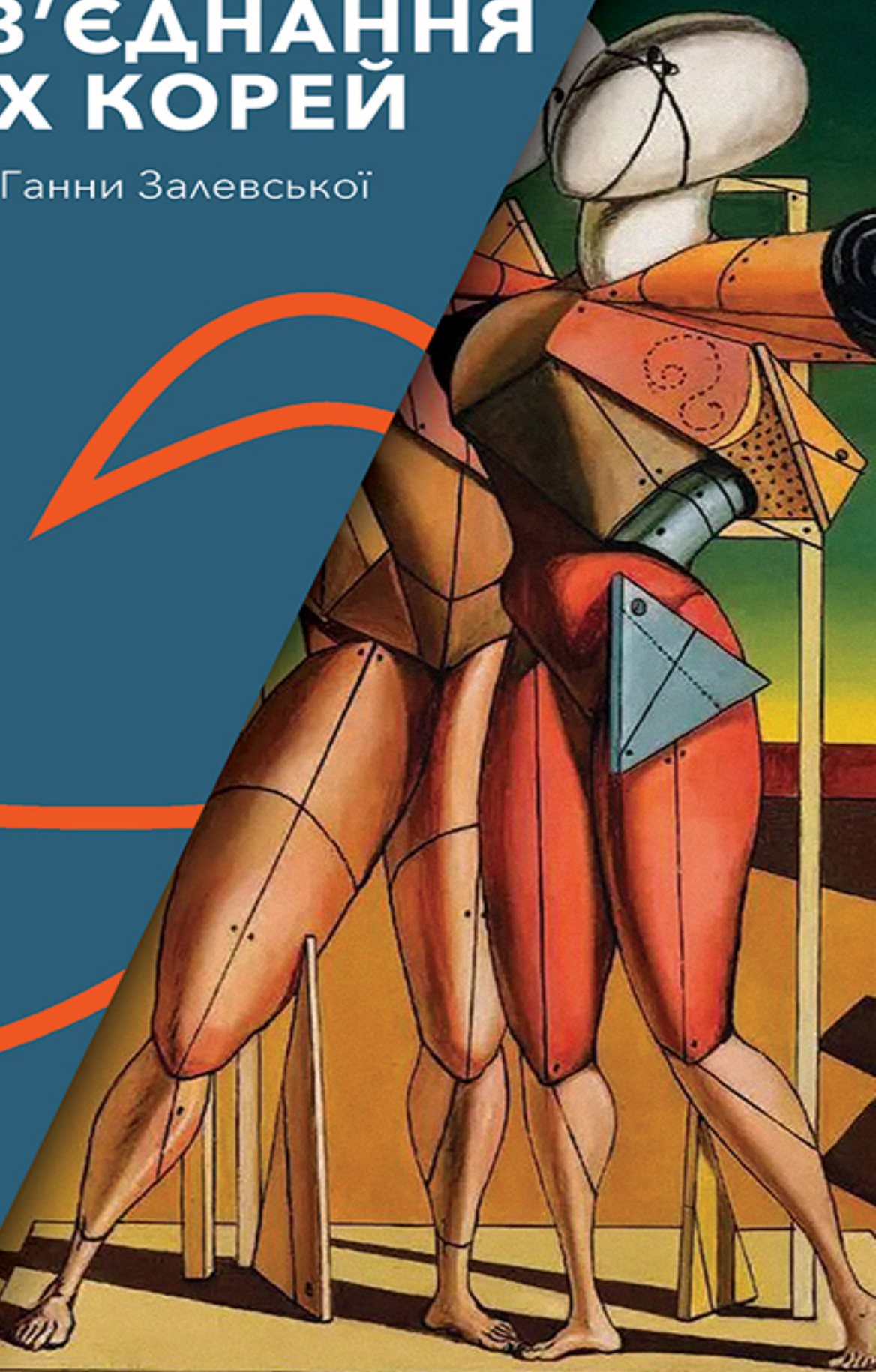
Незвична і неформатна п'єса примушує зайвий раз замислитися над головними питаннями життя.

Жоель Поммера

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ДВОХ КОРЕЙ

Переклад Ганни Залевської

#

Анотація

У п'єсі Жоеля Поммера «Возз'єднання двох Корей» немає класичних структурних частин: вступу, кульмінації, розв'язки. Кожна сцена — окрема оповідь, радше окрема світлина з потоку життя, підсвічена автором і перекладена мовою театру. Часом у сценах бере участь кілька персонажів — але всюди головною темою є розуміння любові: від буфонадного до піднесеного. Автор не робить висновків, не моралізує, він пропонує нам «вихоплені» з соціального чи внутрішнього життя нариси, а далі це вже наша справа — відчувати, проаналізувати, замислитися.

Незвична і неформатна п'єса примушує зайвий раз подумати над головними питаннями життя.

Фінансується Європейським Союзом.

Підтримуючи цю публікацію, Європейська Комісія наголошує, що її зміст відображає винятково авторську позицію, отож Єврокомісію не можна притягнути до відповідальності за будь-яку інформацію, вміщену в цій книжці.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-553-054-2

ISBN 978-617-553-033-7 (Серія «Особливі прикмети II»)

© ACTES SUD, 2013

© Ганна Залевська, український переклад, 2023

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2024

ВОЗЗ'ЄДНАННЯ ДВОХ КОРЕЙ

Присвячується Саадіа Бентайєбу, Аньєс Бертон,
Янніку Шуара, Філіппу Фрекону, Рут Олайзола,
Марі П'ємонтезе, Анн Ротже,
Давіду Сігіселлі та Максиму Чібангу,
які були поруч зі мною під час написання цієї п'єси.

— персонажі —

Двадцять сім жінок

Двадцять чотири чоловіки

Співак або співачка

— розлучення —

Місце без специфічних ознак.

Жінка років 50 у пальті відповідає на запитання невидимої співрозмовниці.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Як давно ви одружені?

ЖІНКА: Двадцять років.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Ви десь працюєте?

ЖІНКА: Я завжди була, як то кажуть, домогосподаркою.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Скільки у вас дітей?

ЖІНКА: Трійко. Вже дорослі. Вони живуть окремо.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Тобто ви залишилися самі?

ЖІНКА: Ні, у мене є чоловік.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Звісно. Він увесь час проводить удома?

ЖІНКА: Ні, він учитель, працює в школі.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: А чому ви хочете розлучитися?

ЖІНКА: Між нами нема любові.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Але ви так давно одружені. Невже завжди так було чи...

ЖІНКА: Завжди так було.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: А тепер, коли у дітей почалося власне життя, ви хочете піти. Так?

ЖІНКА: Мій чоловік — дуже добра людина. Я нічим не можу йому дорікнути. Він був чудовим батьком. Ми ніколи не сварилися. У нас є квартира, гарна квартира. Нам обом подобається камерна музика, ми навіть записалися до ансамблю. Тож ми обидва займаємося камерною музикою.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Начебто все добре.

ЖІНКА: Дуже добре, ваша правда. Але любові між нами немає. І ніколи не було.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Вибачте за запитання, ви зустріли когось іншого?

ЖІНКА: Ні.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: А ваш чоловік?

ЖІНКА: Наскільки мені відомо, ні.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Чи не буде вам трохи самотньо?

ЖІНКА: Гадаю, буде. Краще самотність, ніж відсутність любові.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: А як розпізнати відсутність любові?

ЖІНКА: Взагалі ніяк.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Ви вже сказали чоловікові, що плануєте розлучитися?

ЖІНКА: Так, звісно. П'ятнадцять років тому! Я ще тоді сказала йому, що не хочу більше з ним жити, тому що між нами немає любові. Він чудово зрозумів. Тільки попросив зачекати, поки виростуть діти. Тепер вони всі троє стали дорослими і залишили дім. А отже, я нарешті можу розлучитися.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Що на це каже ваш чоловік?

ЖІНКА: Попросив іще подумати. Сотні разів він мене перепитував, що між нами не так. Я відповідала: неможливо продовжувати жити разом без любові. Тоді він запитав, у чому ця любов полягає. А я... я відповіла, що абсолютно не знаю, позаяк неможливо описати річ, з якою не знайома.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Який жах.

ЖІНКА: Ваша правда, жах. Дійсно, відбувається щось дивне і нез'ясовне. Мої почуття — я маю на увазі дотик, зір, слух — починають мене зраджувати. Наприклад, я можу сказати: ця кімната велика. Але моє справжнє відчуття надто абстрактне, якщо чесно. І так у всьому. У музиці, запахах, людських обличчях та їхніх голосах. Все знебарвлюється, блідішає, стає нецікавим.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Гадаю, вам слід отримати згоду чоловіка на це розлучення.

ЖІНКА: Чоловік каже: якщо він відмовиться, то винятково задля мого блага, бо потім я пошкодую.

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: А ваше рішення виважене, серйозне?

ЖІНКА: У мене немає вибору. Ви розумієте, що я хочу сказати?

ЖІНОЧИЙ ГОЛОС: Так. Гадаю, так.

Гасне світло.

— частина мене —

На сцені сидять три персонажі. Дві жінки поруч, перед ними на певній відстані — чоловік.

ПЕРША ЖІНКА: Яка ти ница.

ДРУГА ЖІНКА: А ти лайно, просто лайно.

ПЕРША ЖІНКА: Ні, неправда.

ДРУГА ЖІНКА: Ось ти і сказала це слово.

ПЕРША ЖІНКА: Яке слово?

ДРУГА ЖІНКА: «Неправда». Все «неправда», ми «неправда» — ти і я, і все через тебе. Я була готова, точно знаю. Бути справжньою з тобою, щоб ми обидві були справжніми, щоб щось по-справжньому зробити. А ти — ні і не визнаєш цього.

ПЕРША ЖІНКА: А хто може сказати про себе, що він справжній, по-справжньому справжній?

ДРУГА ЖІНКА: Я.

ПЕРША ЖІНКА: Ти дійсно справжня?

ДРУГА ЖІНКА: Так.

ПЕРША ЖІНКА: А як ти знаєш?

ДРУГА ЖІНКА: Достатньо не сумніватися. Я не сумнівалася, аж ніяк не сумнівалася. Жодного бажання піддатися сумніву, позаяк у мене немає зайвого часу від слова «зовсім».

ПЕРША ЖІНКА: Тоді ти добре знаєш, що мусиш зараз робити!

ДРУГА ЖІНКА: Знаю.

ПЕРША ЖІНКА: Чому ми не можемо розбігтися просто, спокійно, як усі інші?

ДРУГА ЖІНКА: Тому що ти на це не здатна, дуже просто.

ПЕРША ЖІНКА: Час зупинитися.

ДРУГА ЖІНКА: Ні.

ПЕРША ЖІНКА: Благаю, вислухай мене.

ДРУГА ЖІНКА: Ні, надто легко зупинитися зараз, надто легко, надто просто. Хочеш – зупиняйся, я не буду. Я не зупинюсь, бо не можу. А не можу, тому що для мене між нами все по-справжньому, розумієш? Це правда, не брехня. Я — справжня, а отже, у мене немає вибору, але тобі не зрозуміти.

ПЕРША ЖІНКА: Який жах.

ДРУГА ЖІНКА: Так, який жах! Ти — жах, жах бути такою, як ти. Мені тебе шкода.

ПЕРША ЖІНКА: Замовкни.

ДРУГА ЖІНКА: Ні, я справжня, справжнісінька, саме тому я розмовляю і завжди розмовлятиму, бо я справжня.

ПЕРША ЖІНКА: Ти мене вбиваєш.

ДРУГА ЖІНКА: Тоді сконай. Так, так! На жаль, гадаю, ти на це абсолютно не здатна. Тільки теревениш, і все. Кажу знов і знов: ти не здатна померти за нас, за мене. Для тебе любов — наче розвага, настільна гра, тільки щоб погратися, і все.

ПЕРША ЖІНКА: Ти мене лякаєш.

ДРУГА ЖІНКА: То ти мене ще не знаєш.

ПЕРША ЖІНКА: Гадаю, що я тебе ненавиджу. І мені тебе шкода.

ДРУГА ЖІНКА: Я теж тебе ненавиджу.

ПЕРША ЖІНКА: Ну ж бо, розійдемося, віддалимось одна від одної, будь ласка.

ДРУГА ЖІНКА: Ніколи.

ПЕРША ЖІНКА: Чому?

ДРУГА ЖІНКА: Бо це неможливо.

ПЕРША ЖІНКА: Тобто?

ДРУГА ЖІНКА: Спочатку ти мусиш мені повернути моє.

ПЕРША ЖІНКА: Повернути твоє?

ДРУГА ЖІНКА: Саме так, інакше я тебе не залишу.

ПЕРША ЖІНКА: А що твоє?

ДРУГА ЖІНКА: Все, що тут (*вказує на груди першої жінки*), – це моє.

ПЕРША ЖІНКА: Де?

ДРУГА ЖІНКА (*підходить до неї і кладе руку їй на груди*): Тут. Усе, що ти зберігаєш у собі... про мене... Ця частина мене... у тобі... яку я приховала тут... Я хочу, щоб спочатку ти мені її повернула... перш ніж ми віддалимось одна від одної... А якщо не повернеш, я тебе не залишу.

ПЕРША ЖІНКА: Ти мене дуже лякаєш.

ДРУГА ЖІНКА (*жорстоко накидається на першу жінку, немов хоче занурити свою руку всередину її тіла*): Я більше не витримую нас, тебе, мене... всього, що навколо. Але спочатку поверни те, що мені винна, поверни моє... яке ховаєш у собі.

ПЕРША ЖІНКА (*намагається відсторонитись*): Ти справді божевільна.

Чоловік раптово підводиться у спробі захистити першу жінку. Сутичка між ними не припиниться до кінця сцени.

ДРУГА ЖІНКА: Поверни мені, прошу, нумо, не відмовляйся... Поверни мені ту частину мене, яку в собі ховаєш.

ПЕРША ЖІНКА: Не можу.

ДРУГА ЖІНКА: Ти утримуєш у собі дещо моє. Воно моє, поверни його мені.

ПЕРША ЖІНКА: Ти божевільна.

ДРУГА ЖІНКА: Це ти божевільна! Поверни його мені.

Світло гасне.

— прибирання —

Порожній склад, напівтемрява, жінка мие підлогу шваброю. Над нею на відстані п'яти метрів висить чоловік. Вона його вочевидь не помічає.

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: От халепа! Коли вони там усе полагождать?

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*входить з кишеньковим ліхтариком у руках*): Скільки можна? Це ж не вперше, вони реально вважають нас за кажанів. (*Помічає повішене тіло і кличе.*) Ніколь!

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*продовжує мити підлогу*): Що таке?

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Мерщій сюди. Кинь ту швабру.

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*обертається до другої жінки*): Що таке?

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Йди до мене. (*Перша жінка нарешті помічає над собою повішеного і, нажахана, біжить до другої. Пауза.*) Хто це?

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Отакої, треба покликати... (*Друга жінка просувається в напрямку тіла.*) Що ти робиш?

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*наближається до тіла з ліхтариком*): Хто ж це такий? Божевілля — прийти сюди, щоб заподіяти собі смерть...

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Куди ти лізеш? Сама ти божевільна!

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*підсвічує тіло і впізнає його*): Дідько! Де Корін?

ПЕРША ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: А вона тут до чого?

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: От довбень... Треба негайно зателефонувати.

КОРІН (*входить з відром і щіткою для підлоги в руках*): Ну, що ви тут, усе поробили? Бо мені набридло. Так ви закінчили чи ні?
ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ: Ні.

Корін, усе ще не помічаючи повішене тіло, зупинилася просто під ним. Вона ставить відро та щітку.

КОРІН: Ох і пики у вас! З таким ставленням до праці нас виженуть. (*Іронічно, розчаровано. Виймає з кишені пачку цигарок.*) Хоча... хай звільняють, скоро я буду при аліментах.

ДРУГА ПРИБИРАЛЬНИЦЯ (*знімає віло*): Правда?!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ